

Daniel Bănulescu

Te pup în fund,  
Conducător Iubit!

- roman -

Ediție definitivă

Editura Paralela 45

# Capitolul 1

## Pe tine te deranjează dinții din față?

Arvinte și Sucu Marcel erau minunați.

Când furau ei, lumea se trăgea înapoi încântată.

Veneau, puneau scara sau frânghiile, potriveau „laba de căprioară”<sup>1</sup> sau „buldozerul”<sup>2</sup> și goleau casa.

Când apărea, proprietarul trăia senzația că s-a mutat în casă nouă. Se dădea el cu capul de pereți, da’-i trecea. Altfel nu ședea frumos, căci, fiind vorba de Arvinte ori de Sucu,ăștia se întorceau și te pedepseau dacă apucaî să suferi prea mult.

Așa că te țineai tare.

Soseau Procuratura, Miliția, cercetau, măsurau. Apoi Miliția rostea cu glas tare: „Arvinte” sau „Sucu”. Nu trebuia să fii milițian pentru a-ți da seama de lucrul acesta.

---

<sup>1</sup> *Labă de căprioară* (arg.), instrument de spărgător de case, de șpringar, a cărui teșitură se poate introduce sub ușă, pentru a o scoate din balamale.

<sup>2</sup> *Buldozer* (arg.), instrument de spărgător care, fixat lateral, între tocurile ușii, acționează ca un cric, depărtează tocurile și ușa poate fi scoasă cu ușurință din încuietori, precum o scândură.

Vindea proprietarului din probe, se mai cârpea. O yală sau o fereastră tăiată de Sucu se comercializa pe bani grei. Dacă hoții che-fuiseră, împrăștiindu-și creștele papilare, ori își uitaseră din unelte pe-acolo, îți mai scoteai din pârleală.

După o vreme, te duceai la barosani ori veneau barosanii la tine.

Spuneau: „Domnule, din surse discrete deținem informația că posedai un Sucu sau un Arvinte veritabil.“

Tu ziceai: „Cum să nu?!“ și fluturai paharul cu amprentele lor digitale.

Ăia îl introduceau într-o pungă și-l trimiteau la laborator. Dacă era autentic, în aceeași pungă domnii colecționari îți răsturnau con-travaloarea unei căruțe cu bani.

Se ajungea la situația în care o locuință devenea de câteva ori mai valoroasă după ce fusese prădată de unul dintre cei doi.

\*\*\*

Arvinte era cocoșat.

Așa îl tăiașe pe el capul, să-și strângă toate semnele particulare în cocoșă.

Avea o cocoșă, dar avea și-o manie. După ce spârgea, mai dădea o raită să și deguste.

Se scula dis-de-diminează, se fărchezuia – nu avea de fărchezuit decât mustața, o mustață lăbărțată, puturoasă, de țigan cocalar – și se întorcea la locul faptei.

Pe la ora 10, oamenii ordinii dăduseră deja cu praf galben după amprente, curioșii se așezaseră, după ce-și întinseseră ziare pe jos, moșnegii ajungeau pe la fraza:

— Pe unde a coborât ăștia, dom'le, prin cer?

— Nuntă în cer! De Heliade, arunca Arvinte, care posedă și darul de a se arăta cărturar.

Mai șuguiuia, își făcea loc până la comandant, împrăștia cu părerea.

— Arvinte, gema ofițerul. Și te-am rugat...

— Domnu' comandant, i-o răsucea cu dulceață șpringarul. Și doar v-am zis de zeci de ori că nu-s eu...

Apoi torcea și scotea din sacoșă caseta.

— Lasă, lasă, dădea cu înțelegere din mâini omul legii. Mă piș eu pe casetele tale...

Nu c-o făcea, dar era îmbufnat.

Ori de câte ori se întâmpla spargere cu dichis, numai ce se și înființa Țigan-Împărat cu caseta. Alibi mai betonat nu exista. Un nepot îl trăgea în film pe pârlit stând în camera lui din țișanie și devorând toată noaptea respectivă *Scânteia*. Ziarul era de-adevăratelea – toată țara își regla respirația după chemările lui la construcția socialismului –, filmul idem, n-aveai cum să contești, la fiecare două-trei minute camera video se apropia de fițuică și îi mătura colțul cu data.

Mai erau introduși în cadru diferiți balaoacheși, care-și deschideau buletinele și declarau că, uite, jură ei, domn' Arvinte nu s-a clințit în noaptea faptei de-acolo. Pe la două noaptea, era adusă, cu un taxi, direct din tipografie și *Scânteia* de a doua zi. Arvinte, Împăratul Țiganilor, o citea și pe asta, la fel de tacticos precum camera video, care-i filma până la amețală *Cuvântarea* și data.

Comandantului de circă nu-i convenea că era făcut mat cu singurul procedeu cu care putea fi făcut mat.

Cine putea să-i reproșeze de la obraz altcuiva că citește *Scânteia*?

— Te-ai dat și tu cu Comitetul Central, lepră, îl admonesta omul legii pe aurar că nu joacă doar după regulile criminalisticii.

Cu Sucu era mult mai simplu.

Ăsta era dat în mă-sa de discret. Venea și pleca precum ciuma bubonică, nu-i simțai călcătura.

Glasul nu i l-ai fi auzit, fața nu i-o vedeai. Era român, spre deosebire de Arvințe. Ținea în el. Nici el, pentru nimic în lume, nu s-ar fi spart<sup>1</sup>. Puteai să-ți aprinzi bățul de chibrit pe buzele lui, nu și le-ar fi deschis.

Doar o dată la șase luni, când îl lăsa nervii, se băga într-o crâșmă, se împușca în venă cu alcool, se cățara pe un stâlp și răcnea:

— Aici Sucu Marcel! Să trăiți! Sucu! Care poștești, neamule, să urci pân' la mine și să încerci să mă bei?

Nu se cățara nimeni.

Nu-ți era sete.

\*\*\*

Prin 1986, se ridicase în București unul tânăr și iute, cu logoree la mână, numit Iarba Fiarelor, poreclit și IF-ul.

Era un licean politicos și ironic, cu un așa talent și la spart, și la trăit, de te înțepenea. Odată te desfăcea la palton și-ți încheia nasturii cu piele de burtă. În rest era amuzant. Ziua tocea. Noaptea dădea găuri la case.

Debutul în societate și l-a făcut așa:

Într-o seară, la Cina – supsesse o vadră de vin la Caraimanul, peste care presărase 200 de grame de coniac – a năvălit împreună cu doi schizi<sup>2</sup>, s-au dus pe o matahală de chelner, l-au înșfăcat de-o ureche și i-au șuierat dragăstos:

— Dom' șef, noi ce mai gătuim?

— Măi băieți, le-a explicat delicat șeful de sală, voi nu mai gătuiți nimic, întrucât n-aveți bani.

---

<sup>1</sup> *A se sparge* (arg. de închisoare), a-și deschide inima, a se confesa, a trăda.

<sup>2</sup> *Schizi*, adolescenți schizoizi, insubordonabili și provocatori, care nu aplicau pe deplin în viețile lor „normele eticii și echității socialiste“.

## Capitolul 2

### Te pup în fund, Conducător Iubit!

Pe pardoseala fierbinte, Nicolae Ceaușescu zăcea cu mâna dreaptă întinsă la spate și se scărpină la cur cu poporul român.

Ceea ce numea el „poporul român“ era doar o măturică delicată de baie, cu incrustații de fildeș, de care era adânc îndrăgostit.

De cum se întorcea de la sfintele lui slujbe de la Comitetul Central și ajungea la Palatul său din cartierul Primăverii, se desprindea din convoiul prezidențial, urca scările în ritmul său vioi, de sălbăticiune sănătoasă, și... fuga la saună, să se intereseze ce e cu poporul român.

— Ce e cu poporul român? Își rotea pretutindeni ochii săi înguști și neastâmpărați Președintele.

— Tovarășe Comandant Suprem, articula ritmat comandantul corpului de maseuri și de gărzi de corp. Raportăm: Cu poporul român este bine! S-a spălat, s-a uscat și așteaptă acum pe policioară, nerăbdător la ordinele dumneavoastră!

— Bine, măi, s-aveți grijă de poporul ăsta român. Pentru că în el stă nădejdea noastră în viitor.

Nu era deloc clar cum nădejdea în viitor a atâtor persoane putea să depindă de acest obiect sanitar.

În fiecare zi, Ceaușescu se uita la ei să vadă dacă se prefac că pricep ceva care nu era de priceput.

Niciodată n-aveau nicio remușcare să simuleze.

Apoi Iubitul Conducător se ducea să-și mai rezolve din treburi, iar peste vreo două ore, să dea petelor sale cu pateu de ficat – să mănânce de seară, adică.

Pe la orele 21, când reușea să evadeze, să rămână singur, fără soție, se întorcea la piscină să se convingă dacă cineva îndrăznește să-l maseze.

— Ia să vedem, care te pui să te masezi cu mine?! Păi unde ne trezim noi aici, în autobuz? făcea cu ochiul Cel Mai Iubit Fiu Al Poporului.

\*\*\*

În noaptea precedentă, 28 februarie spre 1 martie 1987, un grav incident zguduise viața politică a țării.

Mâini necunoscute puseseră foc Arcului de Triumf, care străjuia accesul către Pavilionul Expozițional Casa Scânteii. Iar Arcul de Triumf, ca un arc de carton ce era, arsesse cât putuse el de frumos, de la streășină până la caldarâm.

Inacceptabilul consta nu în pierderea câtorva sute de metri pătrați de material de proastă calitate, ci în distrugerea portretului Tovarășului Nicolae Ceaușescu, a lozincii „Epoca Nicolae Ceaușescu – Epoca de Aur a României!” și a altor lozinci ce fuseseră atârinate de Arc și cărora „nu poți să le dai tu foc când ți se scoală ție mătărănga”, după cum își admonestase inferiorii Alexandru Gabrea, „deoarece ele sunt sfinte ca patria”. Încă înainte de ivirea zorilor, rânjiții de la Spațiile Verzi fuseseră aduși de acasă și puși să curețe zona, iar forțele Ministerului de Interne, străduindu-se să reconstituie ceea ce se întâmplase, nu izbuteau decât să-și toarne cenușa rămasă în cap și să fotografieze asfaltul.

Pe la ora 8 și 30 de minute dimineața, cum nimeni nu-și asuma răspunderea de a mușamaliza un act de revoltă populară atât de răsunător, fură nevoiți să-l încunoștințeze pe Președinte.

Îl încunoștințară, dar imprimaseră faptelor o semnificație exact opusă:

„Azi-noapte, Arcul de Triumf din fața Pavilionului Expozițional a luat foc.

A ars până în temelii, fără ca nimeni să o dorească, din cauză de la niște simpatizanți.“

Pe 1 martie 1987, duminică seara, Ceaușescu îl convocase la el acasă pe colonelul Alexandru Gabrea, pentru a i se raporta cauzele incendiului și dacă în afacere nu erau amestecați dușmani.

\*\*\*

Îl primi în saună.

Din discreție și din gelozie, împinse măturica sub halatul împăturit pe care își sprijinea capul.

Gabrea era în uniformă. Îi făcu hatârul să lase ușa întredeschisă.

— Cum adică simpatizanți, Alexandre? Și ce căutau ăia, pe la trei noaptea, pe-acolo, cu torțe, șomoioage și găleți cu benzină, pentru a distruge un biet Arc de Triumf? Nu cumva altceva îi deranja pe ei?

— Tovarășe Comandant Suprem, permiteți să vă spun tot adevărul.

— Spune-mi-l pe tot. Să nu te mai clintești de aici, dacă nu mi-l spui.

— Să nu mă mai clintesc... Faptele s-au desfășurat așa. Niște tineri simpatizanți sărbătoreau ziua dumneavoastră de naștere. De bucurie, se plimbau prin oraș, au băut niște bere și, pe la trei noaptea, n-au fost atenți și au dat foc Arcului de Triumf de la niște artificii.